

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/151/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317219116
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1317219116.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej, v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, Bratislava, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, proti žalovanému: V. A., N.. XX.XX.XXXX, A. Q.. Q. X, B., o zaplatenie 1.898,83 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 12. marca 2019, č.k. 21Csp/89/2017-59, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti z r u š u
je a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.417,69 eur s 5,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.417,69 eur od 26.08.2015 do zaplatenia, v zostávajúcej časti žalobu zamietol a priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v pomere úspechu 49,32%. Zo Zmluvy o revolvingovom úvere zistil, že na jej základe žiadosti žalovaného zo dňa 16.02.2015 bol žalobcom, ktorý žiadosť akceptoval dňa 19.02.2015, v prospech žalovaného poskytnutý spotrebiteľský úver revolvingového typu vo výške 1.500 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 42 mesačných splátkach vrátane úrokov vo výške 47,17 eur. Ročná úroková sadzba bola dohodnutá na 17,68%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania bola dohodnutá na 5,05%, priemerná hodnota RPMN predstavovala 34,42%, predpokladaná hodnota RMN predstavovala 25,73%. Celková čiastka, ktorú bol žalovaný z úveru povinný zaplatiť predstavovala 2.131,14 eur. Z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere zistil, že toto oznámenie obsahuje bližšie údaje o chválenom úveru 1500 eur, obsahujúc aj dátum splatnosti prvej a poslednej splátky úveru, periodicitu úveru bez špecifikácie poplatkov. Z Oznámenia o zosplatnení zo dňa 14.07.2015 zistil, že žalobca oznámil žalovanému z dôvodu omeškania s úhradou splátok č. 2.,3.,4., ktoré bol povinný uhrádzať podľa Zmluvy o revolvingovom úveru vo výške 245,17 eur v prípade, ak do 15 dní od doručenia oznámenia žalobca do 15 dní neuhradí dlh, stane sa splatným celý dlh. Takto zistený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa § 261 ods. 6, písm. d), § 273 ods.1, § 365 ods.1, § 497, § 502 ods.1, § 504 Obchodného zákonníka, podľa § 1 ods. 3 písm. f), § 2 písm. a), písm.b), písm.d), § 9 ods.2, § 11 ods.1, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov Podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, podľa § 52 ods. 1 a 2, § 54 ods. 2 Obč. zák., a dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaný uzatvoril so žalobcom dňa 09.02.2015 Úverovú zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 1.500 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť 42-mi pravidelnými mesačnými splátkami s dohodnutým ročným úrokom 17,68 % vo výške 47,17 eur mesačne pri RPMN 25,16%, priemernej hodnote RPMN 34,42%.. Žalovaný splatil z čerpaného úveru celkovo k dnešnému dňu 82,31 eur v rámci 1. splátky úveru. Nakoľko si žalovaný neplnil povinnosti z predmetnej Úverovej zmluvy, žalobca pristúpil k zosplatneniu celého čerpaného úveru a vyzval žalovaného listom zo dňa

14.07.2015 na zaplataenie celého zostatku nesplateného úveru do 15 dní od odoslania predmetného listu na doručenie žalovanému. Je nesporné, že právny vzťah založený predmetnou Úverovou zmluvou je vzťahom spotrebiteľským. Mal za to, že z predmetnej Zmluvy o úvere vyplýva, že táto neobsahuje všetky náležitosti špecifikované v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., predovšetkým neobsahuje náležitosti podľa písm.: f/ dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, tieto náležitosti totiž predmetná Zmluva o úvere podpísaná oboma zmluvnými stranami vôbec neobsahovala. Termín má v sebe obnášať presné označenie dňa, mesiaca, roku. Bolo by v neprospech spotrebiteľa, ak by si mal on sám pracne vypočítavať podľa mesiacov termín splatnosti úveru a dobu trvania zmluvy. Takáto špecifikácia je daná jasne v zmysle cit. § 9 ods. 2 veriteľovi. Významom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z. je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyžaduje sa preto presná časová, teda dátumová špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Pokiaľ teda samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru, nemožno mať za to, že tento nedostatok možno nahradiť apelovaním na potencionálnu aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určení termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru matematickými operáciami z iných v spotrebiteľskej zmluve dostupných údajov, Oznámenie veriteľa adresované dlžníkovi o schválení úveru zo dňa 19.02.2015 nemožno považovať za riadne uzavretú zmluvu, nakoľko tento listinný dôkaz nie je dvojstranným právnym úkonom s podpismi oboch zmluvných strán, ktoré svojimi podpismi prejavujú vôľu niečo uzavrieť a byť tým viazaný. Takýmto platným právnym úkonom je výlučne Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu - žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru podpísaná oboma stranami sporu. Konštatoval, že v predmetnej Úverovej zmluve zo dňa 19.02.2015 bola dohodnutá ročná úroková sadzba 17,68%, pričom v čase uzatvorenia tejto zmluvy podľa prehľadu Národnej banky Slovenska výška úrokových sadzieb pri spotrebiteľských úveroch od jedného do päť rokov predstavovala ročný úrok 9,55%. Vzhľadom na neprimerane vysoké dojednanú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru vo vyššie uvedenej Zmluve o úvere v porovnaní s výškou úrokových sadzieb určených NBS s poukazom na § 3a ods. 1 Nar. vlády SR č. 87/1995 Z.z., takto vyčíslený zmluvný úrok vyhodnotil ako neprimerane vysoký úrok dojednaný v rozpore s dobrými mravmi, v dôsledku čoho preto predmetnú zmluvu o úvere v časti povinnosti platenia zmluvných úrokov považoval za absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 OZ. V prípade teda absolútnej neplatnosti zmlúv v časti dohodnutej úrokovej sadzby, potom zmluvy neobsahujú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru ako jednu z náležitostí podľa § 9 ods.2 písm. i/ zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keďže sa jedná o absolútnu neplatnosť, preto nemôže chýbajúcu časť zmluvy nahradiť úrokovou sadzbou v tom čase platnou pre obdobné úvery a pri neplatnosti zmluvy v časti úrokovej sadzby je potom aj nesprávna ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Ako teda vyplýva z vyššie zisteného skutkového stavu a doložených listinných dokladov, žalovaný úver čerpal vo výške 1.500 eur, pričom žalobcovi zaplatil k dnešnému dňu sumu 82,31 eur. Vzhľadom na skutočnosť, že podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z.z. sa predmetný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu úhrady čiastočnej sumy poskytnutej pôžičky žalobcovi žalovaným, zaviazal žalovaného na zaplataenie žalobcovi rozdielu medzi poskytnutým mu úverom a sumou, ktorú žalovaný žalobcovi z predmetného úveru uhradil, t.j. na zaplataenie sumy 1.417,69 eur a v zmysle § 517 ods. 1,2 OZ zaviazal žalovaného aj na zaplataenie zákonných úrokov z omeškania. O nároku na náhradu trov konania procesných strán súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, aby bolo jeho žalobe v celom rozsahu vyhovené z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f), h) C.s.p. namietal záver súdu prvej inštancie, že dohodnutá výška úrokovej sadzby je neplatná. Súd prvej inštancie v tejto otázke postupoval v rozpore s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a §1 a § 1a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., keď v bode 13. odôvodnenia rozsudku odkazuje na §3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.; ide o zjavne nesprávne právne posúdenie, lebo § 3a sa týka sankcií za porušenie povinností spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy (úrok ako odplata za prenechanie peňazí na užívanie nie je sankciou). Zmluva bola uzavretá dňa 19.02. 2015. V čase uzavretia zmluvy bola najvyššia hodnota odplaty 27,90 % ročne (2x 13,95 %, čiže maximálna výška úroku mohla byť do tejto výšky. V zmluve je dohodnutý nižší úrok. Súdom uvádzaný záver o rozpore úroku s dobrými mravmi je nezákonný. Vytýkal súdu prvej inštancie, že neuviedol žiadny zákonný, vecný alebo iný dôvod, pre ktorý by sa výška úroku mala porovnávať s priemernou úrokovou sadzbou bánk. Takýto postup nemá oporu v zákone. Záver súdu o neplatnosti úrokovej sadzby považoval za nedôvodný a nezákonný. Záver súdu o absencii náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere považoval za nesprávny z dôvodov, že v zmysle výkladu Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 bráni újnjé právo takému výkladu vnútroštátneho práva,

v zmysle ktorého je bezúročnosť úveru možné spájať s náležitosťou, ktorú únijské právo neurčuje ako povinnú náležitosť zmluvy, údaj o konečnej splatnosti uzavretá zmluva obsahuje, súdna prax ohľadne uvádzania konečnej splatnosti nie je jednotná a je preto neprípustné, aby nejednoznačný a sporný výklad zákona bol na ťarchu sporovej strany a zmena zákona č. 129/2010 Z.z., ktorá je účinná od 01.05. 2018 a ktorá bola prijatá z dôvodu odstránenia nepresností implementácie smernice potvrdzuje fakt, že s "konečnou splatnosťou" nie je možné spájať žiadny následok. Ak by tento údaj a jeho uvádzanie malo byť súčasťou ochrany spotrebiteľa, potom jeho vypustenie z ustanovení zákona je vlastne popretím takéhoto cieľa. Poukázal na to, že Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že Uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Súdny dvor EÚ zároveň konštatoval, že (výrok 4) Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Súdny dvor EÚ svojím výkladom teda vymedzil dve podstatné skutočnosti, a to že s inou náležitosťou, akou je náležitosť uvedená v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES nie je možné spájať záver o bezúročnosti, pretože takúto inú náležitosť nie je možné do vnútroštátnej úpravy ani uviesť. Druhou skutočnosťou je, že bezúročnosť úveru je možné spájať len s náležitosťou, ktorá spochybňuje možnosť posúdiť rozsah záväzku spotrebiteľa (čo termín konečnej splatnosti nie je, pretože ten žiadny rozsah nedefinuje. Rozsah záväzku vymedzuje počet a výška splátky, celková čiastka na splatenie a RPMN). Náležitosť "konečná splatnosť úveru" nepozná únijské právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania únijského práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z.z. (článok XII.), pričom jej prijatie bolo odôvodnené tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./K. A. a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak by "konečná splatnosť" mala byť náležitosťou zmluvy v rámci zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, potom nedáva ani zmena zákona, a ani samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ racionálny význam. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmito údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017, ktoré sa týkalo práve výkladu ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. v kontexte únijského práva, konštatoval (bod 24 odôvodnenia) Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110). Náležitosť "konečná splatnosť" nepozná ani únijské právo a od 01.05. 2018 ani vnútroštátne právo. Tento náležitosti tak nie je možné priradiť žiadny účel, ktorý by malo plniť, pretože ak by daný údaj nejaký účel plnil, potom by nebol vypustený zo zákona bez náhrady. Absencia účelu pri uvádzaní "konečnej splatnosti" tak znamená aj to, že pri úvere do 30.04. 2018 neuviedenie tohto údaju by pri formalistickom výklade zákona znamenalo bezúročnosť úveru, a od 01.05. 2018 pri rovnakom úvere a pri jeho neuvedení by to neznamenovalo nič. Je preukázané (aj obsahom rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15) že spôsob výkladu vnútroštátneho práva a implementácia smernice 2008/48/ES nebola správna, a teda zo samotného neprávneho stavu, resp. stavu, ktorý odporuje cieľu, aký mal byť implementáciou smerníc EÚ dosiahnutý, nie je možné vyvodzovať záver o protiprávnosti.

Súd prvej inštancie sa po právnej stránke nesprávne vyporiadal s relevantnými skutočnosťami, na základe / podľa ktorých je prípustný záver o bezúročnosti úveru. Namietal aj skutkové závery súdu o tom, že uzavretá zmluva neobsahuje uvedenie konečnej splatnosti úveru. Požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Uvedenie konečnej splatnosti treba vykladať vo vzájomných súvislostiach. Zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala, a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým záverom a vec nesprávne posúdil aj po právnej stránke. Záver o bezúročnosti úveru odporuje vykonanému dokazovaniu a relevantným ustanoveniam právneho poriadku.

3. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania § 385 ods. 1 C.s.p. (a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

4. V preskúmvanej veci zostalo sporným, či možno považovať spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. pre absenciu termínu konečnej splatnosti úveru a či je dohodnutý úrok 17,68% neplatný podľa § 39 Obč. zák. pre rozpor s dobrými mravmi.

5. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

6. Podľa § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve.

7. Podľa § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety.

8. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou argumentáciou žalobcu, že súd prvej inštancie pri svojich úvahách o tom, že dohodnutá výška úroku je neplatná, postupoval v rozpore s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 1 a § 1a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., keď sa odvolával na § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktoré sa týka sankcií za porušenie povinností spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy, pričom úrok ako odplata za prenechanie peňazí na užívanie nie je sankciou. Zmluva bola uzavretá dňa 19.02. 2015. V čase uzavretia zmluvy bola najvyššia hodnota odplaty 27,90 % ročne, t.j. dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou 1 až 5 rokov vo výške 13,95 %. Maximálna výška úroku mohla byť do tejto výšky. V zmluve je však dohodnutý nižší úrok. Za správny nemožno považovať ani záver súdu prvej inštancie o rozpore úroku 17,68% s dobrými mravmi, z dôvodu, že v čase uzatvorenia zmluvy výška úrokových sadzieb pri spotrebiteľských úveroch od jedného do päť rokov predstavovala ročný úrok 9,55%. V danom prípade nejde o neprimerane vysoko dojednanú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, keď nedosahuje ani dvojnásobok výšky úrokových sadzieb určených NBS.

9. Súd prvej inštancie sa podľa názoru odvolacieho súdu nesprávne vysporiadal aj s náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že zmluva údaj o konečnej splatnosti úveru neobsahuje, potrebu uvádzania

tejto náležitosti zmluvy však nevyložil v intenciách záverov vyplývajúcich z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a na neho nadväzujúcu ustálenú súdnu prax najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 C.s.p.).

10. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožnil so žalobcom, že záver súdu prvej inštancie o tom, že spotrebiteľský úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu termínu konečnej splatnosti úveru, je nesprávny z dôvodov, že v zmysle výkladu Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 bráni úijné právo takému výkladu vnútroštátneho práva, v zmysle ktorého je bezúročnosť úveru možné spájať s náležitosťou, ktorú úijné právo neurčuje ako povinnú náležitosť zmlúv.

11. Z bodu 58 rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 vyplýva, že čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES by sa však nemal vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Súdny dvor EÚ zároveň konštatoval, že (výrok 4) článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Súdny dvor EÚ svojim výkladom teda vymedzil, že s inou náležitosťou, akou je náležitosť uvedená v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES nie je možné spájať záver o bezúročnosti, pretože takúto inú náležitosť nie je možné do vnútroštátnej úpravy ani uviesť.

12. Náležitosť "konečná splatnosť úveru" nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z.z. (článok XII.), pričom jej prijatie bolo odôvodnené tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./K. A. a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

13. Odvolací súd považoval za náležitú argumentáciu žalobcu, že ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa.

14. V posudzovanej veci tak žalobca dôvodne namietal, že súd prvej inštancie sa po právnej stránke nesprávne vypořiadal s relevantnými skutočnosťami, na základe ktorých dospel k záveru o bezúročnosti úveru.

15. So zreteľom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v dôsledku nesprávnej aplikácie právnych predpisov, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil (§ 389 ods. 1 písm. c/ C.s.p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 C.s.p.), v ktorom sa súd prvej inštancie bude dôsledne zaoberať dôvodnosťou žaloby posúdením všetkých tých skutočností, ktoré sú významné z hľadiska správneho hmotnoprávneho posúdenia veci, viazaný pritom právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C.s.p.) a v novom rozhodnutí rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v

plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).